

Ook op het Kerstfeest zwerft men van het *feit zelf* meest af, en zendt de ziel ongetroost henen, om zich te verliezen in algemeene beschouwingen en in overspannen ontboezemingen, die *al* den rijkdom in Christus en *heel* het Godsgeheim en *gansch* de verborgenheid des heils omvatten willen, en juist door dat te vage en dat te breede, zoo arm zijn, en het hart niet dan vluchtig ontvonken kunnen, en u den levensdraad die uit die kribbe wordt voortgesponnen niet persoonlijk doen trekken aan de eigen ziel.

Ja, zelfs dan, als men van Jezus' geboorte op de „persoonlijke *wedergeboorte*” overspringt en op het „geboren worden van Jezus in *ons hart*” aanhoudt, zelfs dan laat men het *Kerstfeit* en den Kerstjubel onzer *ziel* nog los naast elkaër staan. Men doolt dan af op de paden der beeldspraak en verliest zodoende, eer men zich des bewust is, de kribbe zelf en dat kindeke, en die moeder uit wie dat kindeke geboren werd, en in die moeder de ontvangenis van den Heiligen Geest, kortom de eigenlijke daadzaken, waar het op aankomt, de verborgenheid zelve van het „God geopenbaard in het vleesch,” uit het oog.

Och, dat men toch naar dat oude woord van den Catechismus had willen luisteren, hoeveel minder hol, hoeveel rijker aan troost en zielsgenieting zou niet onze Kerstviering gebleven zijn! Want immers, op de vraag: „Wat nuttigheid bekomt gij uit de ontvanging en geboorte Christi?” antwoordde dat oude, gulden boekske niet: „Dat nu de wereld een Verlosser heeft!” en ook niet: „Dat *ik* nu een Borg heb!” en evenmin: „Dat nu de Christus ook in mijn hart ontvangen en geboren kan worden!” — maar zaakrijk, maar zeer bepaaldelijk, maar met terugslag op de daadzaken en met personeele toepassing op uw eigen zaligheid: „Dit, dat Hij de Middelaar van mij en alle geloovigen is en met zijn onschuld en volkomen heiligheid mijne zonde, *waarin ik ontvangen en geboren ben*, voor Gods aangezicht bedekt.”